

Moj kraj nedelje: NATAŠA OLIMPIKI

Sportisti uvek su spremni priskočiti u pomoć

Humanitarna organizacija "Olimpiki" radi od 2013. godine. Tada su uz pomoć sportista, umetnika, novinara i drugih javnih ličnosti organizovali nekoliko događaja, tokom kojih su zajedno prikupili toliko sredstava da danas ih brojimo u petocifrenim brojevima. Nataša Olimpiki, osnivač i rukovodilac organizacije, ističe da ne treba zaboraviti na dela, koja se ne mogu meriti novcem. „Materijalne stvari dolaze i prolaze, ali iskustvo zauvek ostaje u čoveku i obogaćuje ga“, rekla je ona.

Lucijan Zalokar

Fotografija: Marko Feist

Uskoro će biti deset godina od osnivanja Olimpika. Kako danas gledate na odluku da započnete takav projekat?

- Pre svega sam vrlo srećna da sam skupila dovoljno hrabrosti i odlučila se za taj korak. Tada sam baš i razvela od bivšeg supruga, sa kojim sam vodila i zajednički posao, i ostala sam s atroje dece. Morala sam naći novi stvaralački izazov. Briga za druge je oduvek bila u centru mojih zanimanja, zato sam želela da radim nešto čime mogu pomoći onima kojima je to potrebno. Kada se osvrnem unazad i prisetim koliko dugo smo sastavljali tu piramidu, stavrno sam ponosna na to da se sve obestinilo i srećna sam što vodim Olimpiku napred.

Tada ste organizovali dosta različitih događaja. Prve akcije su proticale u okviru “Omladinskog doma Malči Beličeve” u Ljubljani, nakon toga ste više puta udružili velikane slovenskog sporta... Da li ste na početku mislili da će se u deset godina nakupiti toliko uspomena?

- Čovek teško radi nešto, ako u to ne veruje. Znala sam da sam uporna i posvećena i nadala sam se da će naša priča zaživeti tako kao što na kraju i jeste. Deca iz “Omladinskog doma Malči Beličeve” će upravo ovih dana doći na Jahorinu i jako se radujem ponovnom druženju sa njima (kada smo pričali preko telefona, sagovornica je žurila u Bosnu i Hercegovinu, beleška pisca). Moje srce je na neki način još uvek u tom domu. Kada smo počeli, tamo sam provodila svake večeri bar dva sata, zajedno smo se igrali, pleli pletenice, dovodili poznate ličnosti u obilazak... Ta deca mi danas pišu; vrlo rado kažem da je uspomena živa energija. Naravno, pomagali smo i materijalno, a materijalne stvari dolaze i prolaze, ali iskustvo zauvek ostaje u čoveku i obogaćuje ga. Takođe, i akcija “Velikani slovenskog sporta” je bila nezaboravno iskustvo. Uspela sam da povežem puno različitih ljudi i zajedno smo stvorili nešto dobro i lepo. Ja sam apolitična, ali je ipak bilo lepo videti da su se odazvali neki od političara, uključujući i predsednika republike - Boruta Pahora. Redovno su saradivali i različiti stručnjaci, recimo psiholog Gabi Čačinovič Vogrinčič. Uključeno je bilo puno ljudi i teško je nekoga izdvojiti.

Mislim da ste stupili u kontakt i sa Jožetom Trobcom, autorom legendarnega Vučka, koji je za Olimpike napravio i novu maskotu.

- Tako je, gospodin Trobec je divan čovek i napravio je tako lepu i vedru maskotu, koja nas opominje da bi takav morao biti svaki dan. Maskota nosi ime naše organizacije i širi ljubav, jedinstvo i solidarnost po Balkanu i šire. Prodajom maskote ćemo pomoći deci i porodicama širom sveta. Dugo sam razmišljala o tome da bi Olimpike morali imati maskotu. O tome sam pričala i sa Minjom Subotom, predsednikom upravnog odbora “Dečjeg kulturnog centra Beograd”. Kada smo 2020. godine više meseci blisko saradivali, razmišljali smo da to moralo biti nešto vezano za Sarajevo, gde se on i rodio (Subota, inače renomirani srpski televizijski voditelj in muzičar, je umro 17. septembra 2021. godine; beleška pisca) i gde su 1984. godine bile *Olimpijske igre*. Tada se u meni rodila ideja da kontaktiram Trobca. Pisala sam mu preko Facebook-a, a on se brzo odazvao. Pitala sam ga da li bi bio spreman da napravi maskotu za Olimpike. Kada je video čime se bavimo, odmah je pristao. Naša sledeća velika želja je da pri predstavljanju maskote organizujemo događaj i zapalimo veliku vatru, koji bi goreo i u sećanje žrtava COVID-a i kao simbol i mira na svetu. Sada se dogovaramo kada i kako bi to izveli.

Zvuči kao da ste trenutno potpuno zaposleni planovima vezanim za maskotu, verovatno sanjate i o nekom projektu u skoro vreme.

- Produženi vikend na Jahorini sam već pomenula, očekujem vrlo prijatno druženje sa dosta čudesnih ljudi. Nakon toga, u septembru pripremamo događaj u Raški. Njihova opština je pobratim sa našim Hrastnikom. Sa tamošnjim predsednikom opštine smo se dogovorili da sredinom meseca, kada se praznuje dan Raške, dovedemo više grupa dece. Oko Raške se prostiru čudesne planine koje nude puno mogućnosti planinarenja, panoramske vožnje i druge aktivnosti. Na događaj će doći i brojni sportisti i muzičari. Usput, Aca Lukas čvrsto podržava našu organizaciju.

Jednom ste rekli da je ključ do uspeha dobrotvornih akcija to da Vas u tom radu vodi srce. Ipak, treba priznati da za dobro organizovan događaj treba imati još nešto pored toga.

- Komunikativnost je svakako korisna. Kao i iskrenost i posvećenost: ljudi brzo osećaju sa kakvim namerama im prilaziš.

Da li ste se svesno odlučili da ćete se usresrediti na dobrotvorne događaje sa sportskom konotacijom ili je to bio splet slučajnosti?

- Sportom se uvek dosta bavim. Redovno trčim, radim jogu, zimi rado izađem na sneg, leti skijam na vodi... Čini mi se, da bi u osnovnim školama prvi čas obavezno morao biti čas fizičkog-sportskog vaspitanja. Svakog dana. Da, sport mi je vrlo blizak. I opažam da su sportisti uvek spremni da priskoče u pomoć. Tokom svih ovih godina nisam sreća nijednog koji bi za prisutvo na našem događaju ijedan evro ili bi bez pravog razloga odbio saradnju. Možda su takvi zato što su u svoja dostignuća uložili puno energije i vremena, ujedno se dobro sećaju da su ih roditelji podržavali i odricali se drugih stvari. Zato im nije teško da razumeju da moraju pomoći kada mogu.

Radnici na humanitarnom području se iz dana u dan sreću sa nejednakostima, nepravdama i zloupotrebama... Koliko Vas sve to povredi na ličnom nivou?

- Vrlo, ali se ipak trudim da baš tada pomažem najviše što mogu. Zbog događaja u zadnje dve godine – epidemije COVID-a i rata u Ukrajini- čini mi se da se sve više ljudi zatvara u sebe, a po mom mišljenju bi morali u ovom teškom vremenu da se ujedine, pomažu i omogućuju dialog... Na Balkanu se vrlo dobro vidi koliko duboke su posledice ratova i nacionalizama, koji su doveli do njih. Ne tako davno sam obišla romsko naselje u Novem Sadu. Ljudje su bili vrlo srećni i zahvalni kada su im doneli stvari, koje smo skupili preko donacija. Ipak, teško je

zamisliti okolnosti u kojim žive. Razgovarala sam sa ženom koja se žalila na bolove u bubrežima. Bila je vidno izmučena. Oko nje je skakalo troje dece, jednog je držala u rukama. Pitala sam je da li su deca njena, potvrdila je. Nakon toga se ispostavilo da ima onoliko godina koliko i moja starija ćerka– 24!

Predstavništvo Olimpika u Beogradu ste otvorili prethodne godine. Zašto ste se odlučili za taj korak?

- Oduvek sam htela da naša organizacija radi i izvan slovenačkih granica. Rođena sam 1974. godine, znači još u Jugoslaviji, moj otac je Hrvat i verovatno mi je zato Balkan vrlo blizu.

Pretpostavljam da je u inostranstvu, gde nemate toliko poznanstava kao kod kuće, prilično teško započeti dobrotvorne projekte.

- Pa vidite da rado pričam (smeh). Mislim da, ako si otvoren za nove prilike i kontakte, ni inostranstvo nije prevelik zalogaj. Možda je na početku bilo vrlo teško, ali zbog drugih razloga – epidemije i svih ograničenja koje je donela. Sa jednom nogom sam još uvek u Ljubljani, gde su i moja deca; dvoje su često po svetu, ali je Slovenija ipak naša baza.

Autor teksta: *Lucijan Zalokar*

olimpiki
HELP CHILDREN
Pomagajmo otrokom

olimpiki
HELP CHILDREN
Pomagajmo otrokom

VELIKANI SLO
športa